

fatningsmæssige Fremgangsmaade, hvormod der jo paa den anden Side ikke kan være Noget iveien for at fremlægge denne Heelskatsforfatning for den danske Rigsdag, inden den danske Rigsdag har taget sin Beslutning med Hensyn til de Forandringer, som den vil decretere i vor nuværende Grundlov, efterat det tilfulde er bevilst, at intet af de Goder, ingen af de Rettigheder, ingen af de Friheder, som Grundloven har skjenket det danske Folk, kan blive forstjættet eller formindsket, og herved synes jeg virkelig, at al Fare dog egentlig er illusorisk; thi Rigsdagen vil dog altid beholde i sin Magt at værne over Grundloven og over vore Friheder. Gaaer jeg altsaa ud fra dette Synspunct, mener jeg ogsaa, at det ærede Thing maa indremme, at Ministeriet her paa Rigsdagen ikke har kunnet indlade sig paa Heelskatsforfatningen, fordi dette jo blot vilde have havt tilfølgende, at de andre Statsdele vilde være fremkomne med Klager. Ja, jeg veed jo vel, at her er Mange, som formene, at de andre Statsdele burde skjenkes den samme Frihed, som vi have, og med os gøres deeleagtige i dette store Værks Udførelse. Men for det Første vilde dette jo være at paatvinge dem en Forfatning, som de ikke have ønsket, og for det Andet vilde det dog vel være at give dem frie Hænder til stedse mere og mere at slutte sig mod Syd, hvorved vi da ikke siden vilde beholde Midler til at befrie dem derfra. Bedre turde det dog vel være, at lade disse Statsdele beholde vor frie Forfatning i Prospectiv med Haab om, i Tiden at kunne opnaae den samme, naar nemlig Stemningen tilfulde har bevilst, at de med Urlighed have sluttet sig til Kongeriget, og, naar dette Tidspunct engang kommer, er jeg ogsaa overtydet om, at de ville faae den samme Forfatning, saafremt de ønske den. Jeg skulde formene, at jeg allerede nu har fremført Grunde nok for Adressens Overflødighed, og for at vi med Rolighed kunne oppebie, om ikke Ministeriet vil følge det vise Raad, som den høitagtede Landsthingemand, der sidder lige bagved mig her i Salen (Moltke) har givet under Grundlovsforhandlingerne, og indtil dette Tidspunct at stille det Hele i Bero. Dog være dette ikke sagt, fordi jeg skulde mangle

Grunde, der ere ligesaa talende, ligesaa vægtige, for at en Adresse i nærværende Ståbnesvangre Dieblik er ubetimelig, og at, mildest talt, Europa vil forbauses ved at see den vinde Majoritet. Det nærværende Ministerium, mener jeg virkelig, har været deeleagtigt i at laffe Danmark saamange Goder, at det ikke vil kunne udslættes af Hukommelsen. Jeg vil blot berøre den sidste Krigs Følger, de fremmede Troppers Afsløning i Holsteen, den vise Forsanstaltning, hvorved vore Tropper vaage over Stemningen i Hertugdømmerne, hver Dag vinde nyt Terrain og fremtidig ville sikke os Ro og Fred fra den Kant, ligesom ogsaa den djarve Foranstaltning, hvorved ogsaa Stridens Uble, Rendsborg, snart vil blive gjort ubrugelig som Støttepunct for fremtidig Agitation; alt dette er dog udført med en Kraft og Consequents, der maa vinde vort Bisald, og, sandelig, her have vi ikke mindste Spor af nogen som helst Vaklen. Naar vi nu tillige erindre den statskloge Diplomati, hvorved vi førtes over Arvesagens Skjær, og i Særdeleshed erindre den Stilling, hvori Danmark er sat i det nærværende Dieblik, saa mener jeg, at vi have Grunde nok til ikke strax at gribe enhver Feil, til ikke strax at tage en saadan Feil til Indtægt, og til ogsaa at erindre, at ingensomhelst menneffelig Institution existerer, der jo er feilbar. Og kunne da de, der nu ville fremfælde Mistillid mellem Nationen og Regjeringen, eller rettere sagt imellem Regjeringen og Statens Overhoved, kunne de, siger jeg, forspare at raade Kongen til i nærværende Dieblik at forandre sine Raadgivere? Ere de da visse paa at kunne paavise bedre? Ja, jeg vil villigen indrømme, at fra det danske Standpunct kan vistnok et nyt Ministerium tilveiebringes; men ere de da ogsaa visse paa, at det kan lykkes fra Hertugdømmernes Synspunct? Og dog er dette kun det første Trin af Vanffeligheden. Det næste og endnu vanffeligere, endnu farligere Trin er, at finde et Ministerium, der kan vinde europæisk Anerkjendelse, hvilket dog vel ogsaa i det nærværende Dieblik fortrinlig er nødvendigt. Hvad var det, der skabte vort kjære Lands Lykke under den nordamerikanske Krig? Var det ikke den Agtelse og Tillid, vor Regjering vandt ved